

Arrest

nr. 91 833 van 20 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.-J. STAELENS en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten, tot de peul-etnie te behoren en uit Conakry afkomstig te zijn. U heeft steeds in de quartier Wanindara, commune Ratoma te Conakry verbleven met uw familie. Uw vader, M.A.D. (...), is imam en voedde u heel streng op. U diende te bidden, evenals wijde kleren te dragen en een sluier maar u aanvaardde dit niet. U ging naar school tot uw vijftien jaar, maar u diende uw studies stop te zetten toen uw familie ontdekte dat u zwanger was van uw vriend, A.O.D. (...), met wie u sedert uw dertien of uw veertien jaar een relatie had. Uw vader gaf u, zoals de islam het voorschreef, honderd zweepslagen. Na de geboorte van uw dochter, M.D. (...), op 22 mei 2009 besloot uw vader u uit te huwelijken. U zei hem dat u dit niet wilde, gezien u wilde huwen met de vader van uw

kind. Uw vader zei u dat dit niet mogelijk was, gezien u al een kind met hem had vóór het huwelijk en de islam dit verbiedt. Op 4 november 2011 zou uw vader een offerfeest organiseren thuis en werd er een maaltijd klaargemaakt. Bij zijn terugkeer van de moskee zei uw vader u en uw moeder dat het niet om een offer ging maar om uw huwelijk met een kennis van hem, M.S.D. (...). U wenste deze persoon echter niet, gezien hij veel ouder is dan u. M.S. (...) had uw vader een bruidsschat (500 000 franc guinéen) gegeven en nog een voor u onbekende som geld om u te kunnen huwen. Uw echtgenoot was een wahabiet en u diende van hem een sluier te dragen, hetgeen u weigerde. U werd de hele tijd geslagen door hem en u diende de hele tijd te bidden. U werd opgesloten in uw kamer en u moest met hem slapen. Op 20 december 2011 besloot u te vluchten naar de woning van uw vriend, A.O.D. (...). U werd opnieuw zwanger van uw vriend en u besloot het land te verlaten. U vreesde immers door uw vader te worden gedood, gezien hij u -toen u voor het eerst zwanger was- al honderd zweepslagen had gegeven. Op 28 januari 2012 reisde u vanuit Conakry per vliegtuig naar België onder begeleiding van een vriend van de vader van A.O. (...), C.B. (...). U liet uw dochter achter bij A.O. (...) omdat het volgens C.B. (...) niet mogelijk was haar mee te nemen. Op 29 januari 2012 kwam u aan in België en u vroeg er asiel aan op 31 januari 2012. In België vernam u telefonisch van A.O. (...) dat uw vader naar zijn woning was gekomen onder begeleiding van militairen om hem te arresteren. A.O. (...) was afwezig die dag. U vernam eveneens van A.O. (...) dat uw vader uw moeder had geboden uw dochter mee te nemen om haar te besnijden, hetgeen inmiddels zou zijn gebeurd. U heeft geen idee waar uw dochter zich inmiddels bevindt. A.O. (...) zei u dat hij het land zou ontvluchten, maar u heeft geen idee naar waar hij zou gaan. Inmiddels blijkt uit een medisch onderzoek dat u 7 maanden zwanger bent van een dochter.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een geografische kaart omtrent de verspreiding van het gebruik van genitale vrouwenverminking; een medisch attest met betrekking tot uw besnijdenis (dd. 25 juni (sic) 2012 van dr. L. Goessens); een medisch attest met betrekking tot uw zwangerschap (dd. 22 juni 2012 van dr. L. Goessens); informatie over genitale vrouwenverminking van Kruispunt Migratie-Integratie; informatie over genitale vrouwenverminking van Amnesty International een artikel van Visie over genitale vrouwenverminking; een artikel van Unicef over genitale vrouwenverminking en drie arresten van de RvV (met nummers 66 143, 45 395 en 21 273).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest te worden gedood door uw vader omdat u opnieuw zwanger bent van een kind dat niet van uw echtgenoot is. Bovendien wil u niet bij de man verblijven met wie u werd gedwongen te huwen. Verder vreest u dat uw dochter, van wie u momenteel zwanger bent, bij terugkeer naar uw land van herkomst zal besneden worden.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel van vrouw afkomstig uit een praktiserende, traditionele, streng islamitische familie. Een aantal van uw beweringen vallen hier immers totaal niet mee te rijmen. Zo stelde u dat uw vader imam is en u heel streng opvoedde (gehoorverslag pp. 5 en 7); u diende een hoofddoek te dragen en wijde kleren, hetgeen u niet aanvaardde (gehoorverslag p. 7); u diende vijf keer per dag te bidden (gehoorverslag p.7); hij sloeg u wanneer u uw vriend had opgezocht en u thuiskwam (gehoorverslag p. 7); hij sloeg u toen hij ontdekte dat u zwanger was (gehoorverslag, p. 11); hij gaf u honderd zweepslagen toen u uw dochter kreeg (gehoorverslag, p. 6); u diende uw studies stop te zetten en uw dagen thuis door te brengen (gehoorverslag p. 7); hij huwde u tegen uw wil uit aan een oude wahabiet en sloeg u omdat u zei dat u dit niet wilde (gehoorverslag p. 6) en hij zou u, zoals door de islam wordt voorgeschreven, doden omdat u opnieuw zwanger bent van een buitenhuwelijks kind (gehoorverslag pp. 6 en 7). Voorgaande extremistische gedragingen, die u tracht toe te schrijven aan uw vader, staan haaks op het feit dat uw vader u toestond naar school te gaan tot uw vijftien jaar (gehoorverslag p. 5); een school die volgens uw verklaringen nota bene gemengd meisjes/jongens was (gehoorverslag p. 11) en waar u in staat was regelmatig af te spreken met uw vriend, A.O. (...) (gehoorverslag p. 11). Ook de vaststelling dat u vanaf uw dertien of uw veertien jaar tot uw huwelijk op negentienjarige leeftijd en zelfs na uw huwelijk nog op regelmatige basis (gehoorverslag pp. 9 en 11) uw vriend, A.O. (...), kon blijven ontmoeten, stemt niet overeen met het gedrag van een extremistische imam dat u aan uw vader tracht toe te schrijven. U stelde dat de relatie "geheim" was (gehoorverslag p. 11), maar deze verklaring kan absoluut niet overtuigen, gelet op (1) het langdurig karakter van uw relatie met A.O. (...) (vijf of zes jaar); (2) de frequentie van uw ontmoetingen met A.O. (...) (één keer per week

of om de twee of drie dagen) tot zelfs na uw huwelijk en (3) de vaststelling dat uw ontmoetingen met A.O. (...) in het geheel niet "in het geheim" verliepen ("we wandelden van school naar huis, we gingen op bezoek bij vrienden", gehoorverslag p. 11). Deze laatste vaststellingen plaatsen ook de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw vader en uw echtgenoot u niet zochten bij A.O. (...) "omdat ze zijn adres niet kenden" en dit pas recent, na uw vertrek, te weten kwamen door "opzoekingen" (gehoorverslag p. 12), op de helling. Uw verklaring dat uw vader pas recent de woonplaats van A.O. (...) zou zijn te weten gekomen, klemmt des te meer, gezien uw vader reeds op het moment dat hij uw (eerste) zwangerschap ontdekte u vroeg wie de vader was en u hem de naam van A.O. (...) gaf (gehoorverslag p. 11). Overigens is het niet aannemelijk dat u op 22 mei 2009 beviel van uw dochter (gehoorverslag p. 4) en uw vader nog tot 4 november 2011, zijnde meer dan twee jaar later, zou gewacht hebben om u uit te huwen, vooral niet in het licht van uw verklaring dat uw vader u dwong te huwen "omdat hij bang was dat u opnieuw zwanger zou worden van uw vriend" (gehoorverslag p. 8). Er zou verwacht worden dat uw vader dan toch meer spoed zou gezet hebben achter een huwelijk om uw "situatie" te regulariseren, vooral omdat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt, dat bij de peul een zwangerschap vóór het huwelijk als een schande wordt ervaren. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat « les cas de grossesses non désirées apparaissent comme une circonstance où le mariage de la fille s'impose aux parents. Seul ce mariage permettra en effet de tourner la page » (zie SRB, « Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage », Cedoca, juni 2012, p. 8). Het is dan ook onbegrijpelijk dat uw vader nog meer dan twee jaar zou gewacht hebben om u uit te huwen, tenzij hij toleranter is dan u laat uitschijnen. U maakt derhalve uw voorgehouden profiel van dochter van een conservatieve imam niet aannemelijk. Bijgevolg is de door u aangehaalde vrees door uw vader gedood te worden bij terugkeer naar uw land van herkomst omdat u opnieuw zwanger bent van een buitenhuwelijks kind, niet geloofwaardig. U kende overigens geen enkele andere vrouw die om diezelfde reden zou zijn omgebracht door haar vader (gehoorverslag p. 8). Tot slot is het bevreemdend dat u herhaaldelijk en telkens opnieuw stelde uw vader te vrezen omwille van uw overspelige zwangerschap (gehoorverslag pp. 6, 7, 8 en 13), maar in dit kader geen enkele keer de vrees voor uw echtgenoot aanhaalde, die nochtans volgens uw verklaringen een wahabiet is en van wie bijgevolg zou verwacht worden dat hij nog meer reden zou hebben om u te doden, gezien u in verwachting bent van een kind dat niet van hem is. Aansluitend op deze bedenkingen, dient er verder vastgesteld te worden dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met M.S.D. (...). U beweerde steeds in Conakry te hebben verbleven (gehoorverslag p. 3) en u beweerde op 4 november 2011 door uw vader gedwongen te zijn uitgehuwelijkt (gehoorverslag p. 4), met name toen u meer dan negentien jaar oud was. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat « (...) le mariage forcé est un phénomène devenu marginal et quasiment inexistant en milieu urbain. Il touche principalement les filles très jeunes, vivant en milieu rural, issues de famille attachées aux traditions » (zie SRB, « Guinée – Le mariage », Cedoca, april 2012, p. 12). Zoals ook hiervoor reeds vastgesteld, beantwoordt u niet aan dit profiel. Bovendien verklaarde u gedwongen te zijn uitgehuwelijkt aan een wahabiet (gehoorverslag pp. 6 en 10), zijnde een aanhanger van een ultraconservatieve, radicale islamstroming, die er een letterlijke interpretatie van de koran op nahoudt. Dit indachtig is het niet aannemelijk dat deze persoon u, die al een dochter heeft van een andere man, wilde huwen. Er werd u gevraagd naar enige overtuigende verklaring hiervoor, maar u kon deze niet verstrekken (gehoorverslag p. 10). U kon evenmin uitleggen waarom u precies werd uitverkoren als zijn echtgenote (gehoorverslag p. 8). Verder kon u wel, mits enig aandringen, enige feitelijke kenmerken geven van uw echtgenoot (zoals onder meer een algemene beschrijving van zijn uiterlijk en de namen van zijn gezinsleden, gehoorverslag p. 10), maar slaagde u er merkwaardig genoeg niet in om zijn leeftijd te verstrekken, tenzij "oud" (gehoorverslag p. 10); wist u wel dat hij handelaar was, maar niet welke goederen hij dan wel verhandelde (gehoorverslag pp. 5 en 8) en was u niet in staat om zijn karakter te beschrijven (gehoorverslag p. 10). Uw verklaring dat u niet lang genoeg bij hem heeft gewoond (gehoorverslag p. 10), is niet afdoende, gezien het (1) een oude kennis is van uw vader die soms thuis langs kwam; (2) uw echtgenoot in dezelfde wijk woonde als uw ouders en (3) zelfs een kort verblijf (van bijna twee maanden) bij hem u in staat zou moeten stellen zijn karakter te beschrijven, zijn leeftijd te verstrekken en te preciseren welk soort van handel hij voerde. Verder is het niet aannemelijk dat u pas op 4 november 2011 werd ingelicht over uw huwelijk, dat diezelfde dag zou plaatsvinden. U stelde dat u en uw moeder niet op de hoogte waren van de onderhandelingen die hier aan voorafgingen en jullie bijgevolg pas op de hoogte werden gebracht op de dag van (de afkondiging van) het huwelijk (gehoorverslag pp. 7 en 9). Gezien uit voormelde informatie blijkt dat bij deze onderhandelingen een groot aantal leden van de familie is betrokken (en de moeder deze gesprekken voert), is het niet aannemelijk dat u (of uw moeder) niet eerder op de hoogte waren van het geplande huwelijk, vooral niet in het licht van uw verklaring dat uw familie langs moederszijde gekant was tegen het huwelijk (gehoorverslag p. 8). Verder, en dit hangt weer samen met de hiervoor vermelde bedenkingen omtrent

uw profiel, stelde u dat u door uw echtgenoot werd verplicht de sluier te dragen, zodat uw vriend u niet zou kunnen terugvinden en herkennen (gehoorverslag p. 6). Het is dan ook niet aannemelijk dat u anderzijds dan wel weer voldoende bewegingsvrijheid kreeg om zowel uw vriend als uw vriendinnen op te zoeken (gehoorverslag p. 9). Uw verklaring dat u dit overdag deed, als uw echtgenoot naar het werk was, is niet overtuigend. Indien hij werkelijk u verplichtte om de sluier te dragen zodat uw vriend u niet zou kunnen terugvinden en herkennen, zou er ook verwacht worden dat uw echtgenoot overdag, als hij was gaan werken, meer maatregelen zou treffen om verdere ontmoetingen met uw vriend te verhinderen. Gelet op voorgaande vaststellingen kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw gedwongen huwelijk met M.S.D. (...) en bijgevolg aan uw vrees bij deze man te moeten verblijven.

Verder maakt u niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming voor u de enige mogelijkheid was om aan uw vader en uw echtgenoot te ontkomen. Wanneer u werd gevraagd of u zich niet elders in uw land kon vestigen, antwoordde u ontwijkend dat u enkel had gevraagd u te helpen, dat u C.B. (...) niet had gevraagd om u naar hier te brengen. Wanneer u de vraag opnieuw werd gesteld, gaf u opnieuw hetzelfde antwoord. Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u opnieuw vroeg wat u verhinderde om u elders in Guinée te vestigen, stelde u dat uw vader u zou vinden en het probleem zou voortduren. Op de vraag hoe uw vader u zou kunnen vinden, antwoordde u slechts dat hij "opzoeken" zou doen en u zou vinden, hetgeen in het geheel niet overtuigend is. Overigens is het bijzonder merkwaardig dat u meer dan een maand nadat u uw echtgenoot had verlaten ongestoord in de woning van uw vriend kon verblijven, zonder dat uw vader u daar kon lokaliseren. Uw verklaring dat uw vader het adres niet kende van A.O. (...) werd omwille van de hierboven vermelde redenen ongeloofwaardig geacht. U kan verder niet preciseren wanneer precies uw vader onder begeleiding van de militairen naar de woning van A.O. (...) is gekomen en is het totaal niet duidelijk om welke reden uw vriend, A.O. (...), zou gearresteerd worden door militairen. U kwam zelf niet verder dan dat het was om u te vinden (gehoorverslag p. 12), maar blijft het volstrekt onduidelijk waarom militairen in deze loutere familiekwestie zouden zijn tussengekomen. Verder beschikt u over geen enkel overtuigend element dat toelaat vast te stellen dat u momenteel nog wordt gezocht door uw vader en/of uw echtgenoot (gehoorverslag p. 12).

Tot slot kan u evenmin overtuigen met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor besnijdenis van uw dochter, van wie u momenteel zeven maanden zwanger bent. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat u denkt over besnijdenis, antwoordt u er tegen te zijn (gehoorverslag p. 12), net zoals uw vriend, A.O. (...). Wanneer u wordt gevraagd sedert wanneer u niet akkoord bent met deze praktijk, antwoordde u dat u nu weet dat het geen goede praktijk is; dat u er met christelijke vriendinnen in Guinée, die niet zijn besneden, er over sprak en toen begreep dat het geen goede zaak is. U stelde verder de besnijdenis van uw dochter niet te kunnen verhinderen en dat het voor alle vrouwen van de peul-etnie verplicht is om besneden te worden (gehoorverslag p. 13). In het licht van deze beweringen, en meer bepaald gelet op uw verklaring dat u er zich reeds in Guinée van bewust was dat besnijdenis voor u geen goede zaak was, is het niet aannemelijk dat u uw vierjarige dochter niet meenam om haar besnijdenis (die er volgens uw verklaringen met zekerheid zat aan te komen, gezien "het voor alle vrouwen van de peul-etnie verplicht is om besneden te worden") te verhinderen. Bijgevolg kan u niet overtuigen met betrekking tot uw vrees voor besnijdenis van uw ongeboren dochter omdat u hier tegen gekant zou zijn. U stelde dat de persoon met wie u reisde u zei dat het niet ging om uw dochter mee te nemen, maar u kan hier ook geen verdere uitleg over geven (gehoorverslag p. 12). Overigens stelde u niet te weten welk type besnijdenis uw dochter in Guinée zou hebben ondergaan (gehoorverslag, p.12). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat in Guinée momenteel meer en meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (zoals Conakry) en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en nemen zij de nodige maatregelen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk (zie SRB, «Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)», Cedoca, mei 2012, p. 14). Er is geen sprake van een fysieke bedreiging, of een discriminatie op het gebied van werk of een vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de Guinese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen (zie voormelde informatie, p. 9). U stelde dat zowel u als de biologische vader van uw kinderen, A.O. (...), tegen besnijdenis gekant zijn. U kan dan ook niet, mede gelet op voormelde informatie, overtuigen met betrekking tot uw vrees voor besnijdenis van uw ongeboren dochter. Overigens is het merkwaardig dat u, die beweert tegen besnijdenis gekant te zijn, nog niet zou gehoord

hebben over deze wetgeving die besnijdenis verbiedt (gehoorverslag p.13), te meer daar u steeds in Conakry zou hebben verbleven, waar talrijke preventieve sensibiliseringscampagnes plaatsvinden.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Het medisch attest (dd. 25 juni (sic) 2012 van dr. L. Goessens) vermeldt een besnijdenis van type II. Gezien u deze traditionele praktijk reeds ondergaan hebt, kan u om deze reden geen internationale bescherming meer worden verleend. Het medisch attest (dd. 22 juni 2012 van dr. L. Goessens) toont enkel aan dat u 29 weken zwanger bent van een dochter, hetgeen niet wordt betwijfeld. De geografische kaart omtrent de verspreiding van het gebruik van genitale vrouwenverminking vermeldt dat in Guinée 95,6 % van de vrouwen wordt besneden. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit cijfer is gebaseerd op een onderzoek dat werd uitgevoerd in 2005. Sedertdien is de situatie echter geëvolueerd (door een mentaliteitswijziging vooral in de steden, de uitvoering van het wettelijk kader en toenemende preventie- en sensibilisatiecampagnes) en zijn de cijfers in dalende lijn (zie SRB, «Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)», Cedoca, mei 2012, p. 8). De overige informatie over genitale vrouwenverminking van Kruispunt Migratie-Integratie, Amnesty International en het artikel van Visie en van Unicef zijn van algemene aard en toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De drie arresten van de RvV (met nummers 66 143, 45 395 en 21 273) hebben geen bindende precedentwerking en betreffen zelfs een andere nationaliteit (respectievelijk de Liberiaanse, de Somalische en de Nigeriaanse nationaliteit). U bent niet in het bezit van enig document ter staving van uw identiteit, uw reisweg of de door u aangehaalde feiten en gelet op bovenstaande vaststellingen is de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang gekomen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinée kan het volgende worden vastgesteld:

De verschillende geraadpleegde informatiebronnen stellen dat sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, de veiligheidssituatie verbeterd is, hoewel politieke spanningen nog voelbaar zijn. Het stoppen van de dialoog tussen de regering en bepaalde politieke oppositiepartijen toont dit aan. Er moet ook gewezen worden op mensenrechtenschendingen door de Guineese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is dus in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke. Het is dan ook nu aan de verschillende politieke actoren om ervoor te zorgen dat aan de voorwaarden wordt vervuld om de overgangperiode te beëindigen en in een rustig klimaat parlementsverkiezingen te houden. De komende maanden zullen dan ook beslissend zijn voor de toekomst van het land (zie SRB, «Guinée – Situation sécuritaire», Cedoca, dd. 24 januari 2012).

Artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, beschouwd wordt als ‘ernstige schade’ die aanleiding kan geven tot het toekennen van het statuut van subsidiaire bescherming, voor zover er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon een reëel risico zou lopen op dergelijke schade (artikel 48/4, § 1). Uit voormelde informatie blijkt echter dat Guinee niet geconfronteerd wordt met een situatie van willekeurig geweld, en er evenmin sprake is van een gewapende oppositie in het land. In het licht van het geheel van deze elementen dient dan ook vastgesteld te worden dat er op dit ogenblik in Guinee geen sprake is van een gewapend conflict of een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent en de vermoedelijke bevallingsdatum is voorzien op 1 september 2012."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In zoverre verzoekster zich beroept op de schending door de bestreden beslissing van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur wijst de Raad op het devolutieve karakter van het beroep. Deze beginselen zijn niet van toepassing zijn op de arresten van de Raad.

De Raad beschikt betreffende beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoeker in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391), onder meer de pertinente motieven uit de bestreden beslissing.

De Raad kan de bestreden beslissing vernietigen indien er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet).

De Raad wijst erop dat de bewijslast betreffende de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.3. De Raad stelt vast dat er op het vlak van internationale en regionale mensenrechtenbepalingen en hun interpretatie, evenals in de rechtspraak van de nationale asielrechtbanken een ruime overeenstemming bestaat dat genitale vrouwenverminking een vorm van gender-gerelateerd geweld is dat ernstige schade veroorzaakt zowel op fysiek als mentaal vlak en derhalve als een daad van vervolging beschouwd kan worden (zie de referenties vermeld in UNHCR "*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*" dd. mei 2009, nr. 7). Dit wordt door de partijen niet betwist en wordt in de rechtspraak van de Raad bevestigd, onder meer naar aanleiding van het arrest van de algemene vergadering nr. 45395 van 24 juni 2010. Dat deze vervolging gebaseerd is op een van de gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag en dat er een verband is tussen deze grond en de vervolging wordt ook niet betwist door de partijen. Het arrest van de Raad nr. 45.395 van de Raad van 24 juni stelt dat de aangehaalde genitale vrouwenverminking een daad van vervolging is in de zin van de artikelen 48/3, § 2, tweede lid, a) juncto 48/3, § 2 tweede lid, f) van de vreemdelingenwet. Het voormeld arrest verwijst naar de "politieke overtuiging" van de betrokkene als grond van vervolging (in dezelfde zin RvV (drie rechters) nr. 29108 van 25 juni 2009).

2.3. De verzoekende partij betwist de beoordeling van de aannemelijkheid van de aangehaalde feiten zoals gesteld in de bestreden beslissing door de commissaris-generaal.

2.3.1. De bestreden beslissing stelt: "*Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door u voorgehouden profiel van vrouw afkomstig uit een praktiserende, traditionele, streng islamitische familie.*"

De verzoekende partij stelt dat het feit dat zij gevlucht is voor haar vader het bewijs is dat hij een strenge moslim is die zijn dochter wou straffen omdat zij een buitenechtelijk kind had. Zij stelt dat zij sedert haar 13 of 14 jaar een geheime relatie had. Als zij op haar 16^e zwanger was heeft zij haar ouders ingelicht, maar gaf alleen de naam van haar vriendje, maar geen verdere gegevens. Dit was een grote schande en haar vader wilde deze situatie regulariseren door haar uit te huwelijken aan een vriend. Het feit dat haar vader hierbij twee jaar wachtte is hierbij irrelevant daar haar vader haar niet uithuwelijkte aan haar vriendje.

De Raad meent dat deze uitleg geen weerlegging is van de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing, waarin onder meer gesteld wordt dat haar vader verzoekster toeliet naar een gemengde school te gaan tot haar vijftiende, waar zij in staat was regelmatig af te spreken met haar vriendje en dat het ook niet overtuigt dat deze relatie geheim was.

Verzoekster stelt dat zij honderd zweepslagen kreeg van haar vader omwille van haar eerste zwangerschap omdat dat voorgeschreven wordt door de islam, maar maakt deze zware mishandeling niet aannemelijk. Ter zitting gehoord in dit verband stelt verzoekster eerst dat haar vader inderdaad wachtte tot na haar bevalling en haar vervolgens honderd zweepslagen gaf. Als er haar op gewezen wordt dat dit een bijzonder wrede behandeling is die normaal sporen achterlaat, stelt verzoekster dat zij geen zweepslagen kreeg maar geslagen werd ("*tabassé*"). Als er haar op gewezen wordt dat slaan niet hetzelfde is als zweepslagen geven, stelt verzoekster opnieuw dat zij zweepslagen kreeg. De Raad meent dat deze incoherente verklaringen niet overtuigen.

Terecht besluit de bestreden beslissing: "*Bijgevolg is de door u aangehaalde vrees door uw vader gedood te worden bij terugkeer naar uw land van herkomst omdat u opnieuw zwanger bent van een buitenhuwelijks kind, niet geloofwaardig.*" De Raad schaart zich achter de motieven van de bestreden beslissing in dit verband.

2.3.2. De bestreden beslissing stelt "... *dient er verder vastgesteld te worden dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan uw gedwongen huwelijk met M.(...).*"

Verzoekster stelt dat het feit dat haar huwelijk nog geen twee maanden duurde, dat zij op de hoogte was van de familiale toestand van haar echtgenoot, maar zijn exacte leeftijd niet kende, zijn karakter niet kon beschrijven en niet wist in welke goederen hij handelde, niet wil zeggen dat het huwelijk niet heeft plaatsgevonden. Dat zij niet op voorhand op de hoogte was van haar huwelijk is niet gebruikelijk maar perfect mogelijk. Verzoekster wijst er ook op dat het niet is omdat een gedwongen huwelijk minder gebruikelijk is dat dit niet plaats zou kunnen hebben.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing en het administratief dossier talrijke motieven bevat met betrekking tot de niet aannemelijkheid van het gedwongen huwelijk van verzoekster en onder meer:

- Het feit dat haar vader twee jaar zou gewacht hebben om een huwelijk te regelen om de schande van haar zwangerschap buiten een huwelijk te regelen;
- Het ongebruikelijk karakter van een gedwongen huwelijk op 19 jarige leeftijd en in een stedelijke context;
- Het feit dat haar hele familie op de hoogte was van haar (plotse) huwelijk behalve zij en haar moeder, terwijl haar familie aan moederskant gekant was tegen dit huwelijk;
- Het feit dat verzoekster tijdens het gemeenschappelijke leven met haar echtgenoot contact had met haar vriend en hem af en toe kon opzoeken (gehoor, p. 12) terwijl zij anderzijds de hele dag opgesloten zou geweest zijn (gehoor, p. 6);
- Het feit dat zij terwijl zij al een buiten het huwelijk geboren dochter had, toch door een strenge islamiet (wahhabiet) als echtgenote aanvaard werd en verzoekster geen verklaring hiervoor geeft (gehoor, p. 8 en 10).

De Raad schaaft zich achter de motieven uit de bestreden beslissing in dit verband.

2.3.3. Daar waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij buiten het verlaten van haar land geen andere mogelijkheden had om te ontkomen aan haar vader of echtgenoot, (intern vlucht- of vestigingsalternatief) meent de Raad dat dit bij gebrek aan het bewijs van de hoedanigheid van de strenge islamitische vader en gedwongen huwelijk een overtollig motief is. De verwijzing naar de voorafgaande vervolging van verzoekster en artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet is in dit verband dan ook niet dienstig.

2.3.4. Verzoekster heeft met een medisch attest (dd. 25 juni 2012 van dr. L. G.) een besnijdenis van type II aangetoond. Zij verwijst naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet en stelt dat dit artikel door de commissaris-generaal geschonden werd.

Deze bepaling luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal beschouwt het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken.”*

Uit de informatie in het administratief dossier, meer bepaald *“Guinée, Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)”* van mei 2012 (p. 12) blijkt dat er in Guinée geen sprake is van herbesnijdenis van een vrouw die het voorwerp was van een besnijdenis van type II. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

2.3.5. Daar waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekster de aangehaalde vrees voor de besnijdenis van haar dochter niet overtuigt, stelt verzoekster dat zij vreest dat haar dochter besneden zal worden in geval van terugkeer naar Guinée en zij daar niets over te zeggen zal hebben. Voorheen beschouwde zij dit als normaal, maar als zij wat ouder was sprak zij met christelijke vriendinnen die niet besneden zijn en kwam zij tot dit besef. Niet besneden meisjes worden als onrein beschouwd en zullen nooit een man vinden. Het feit dat haar dochter een buitenechtelijk kind is vergroot de kans dat het kind door de familie en gemeenschap verstoten zal worden.

De Raad meent dat verzoekster niet overtuigt dat zij gekant is tegen het nog steeds ruim verspreide traditioneel gebruik van besnijdenis van vrouwen in Guinée.

De Raad stelt vast dat verzoekster haar in 2009 geboren dochtertje niet meenam, omdat haar medegedeeld zou zijn dat dit niet mogelijk was. Nergens blijkt dat zij hiertoe aangedrongen zou hebben of verdere pogingen ondernomen zou hebben terwijl zij met betrekking tot genitale vrouwenverminking

stelt “*dat alle vrouwen dit moeten ondergaan*” in Guinée (gehoor, p. 13) en zij zich dus bewust was van het reële risico in dit verband voor haar dochtertje. Dat de persoon die haar hielp het land te verlaten stelde dat het niet mogelijk was en dat zij dacht dat haar dochtertje veilig was bij haar vriend, overtuigt niet.

Tijdens het gehoor stelde verzoekster dat haar dochtertje bij de familie van haar vriendje verbleef en in tegenstelling tot haar verzoekschrift niet bij haar vriendje. Tijdens zijn afwezigheid zou haar dochtertje voor een besnijdenis weggehaald zijn op vraag van de vader van verzoekster. Verzoekster stelt dat zij een goede relatie met de familie van haar vriendje had (gehoor, p. 11). Dit onderscheid is *in casu* relevant daar in tegenstelling tot haar vriendje zijn familie voorstander zou zijn van besnijdenis (gehoor, p. 13). Dit is strijdig met haar verklaring in het verzoekschrift dat haar dochter verbleef bij haar vriendje en zij om die reden dacht dat haar dochtertje veilig was met betrekking tot een genitale vrouwenverminking.

Ter zitting gehoord over het lot van haar dochtertje stelt verzoekster dat zij via een vriendin gehoord heeft dat haar dochtertje sinds de besnijdenis bedlegerig is. Zij stelt dat zij om die reden weet dat een besnijdenis niet goed is. Als er verzoekster op gewezen wordt dat artsen eerder een symbolische besnijdenis toepassen stelt verzoekster dat het geen arts was die de besnijdenis verrichte, maar een oude vrouw, die zoals gebruikelijk in Guinée gewoon zijn dit te doen. Tijdens het gehoor verklaarde verzoekster echter dat haar dochter besneden werd “*bij de artsen in Conakry*” en dat zij niet weet welke soort besnijdenis (gehoor, p. 13). Als haar ter zitting op gewezen wordt dat zij tijdens het gehoor van artsen sprak stelt verzoekster dat het inderdaad een arts betrof. De Raad meent dat de verklaringen van verzoekster niet coherent en overtuigend zijn en dat zij niet aannemelijk maakt dat haar dochtertje in Guinée besneden werd.

De Raad stelt vast dat verzoekster vaag is met betrekking tot het ogenblik en de redenen waarom zij niet akkoord zou gaan met de besnijdenispraktijk in Guinée (gehoor, p. 13). Verzoekster stelt dat toen zij klein was zij het niet snapte, maar nu weet zij dat het geen goede praktijk is. Zij sprak erover met christelijke vriendinnen in Guinée, die niet zijn besneden, en toen begreep zij dat het geen goede zaak is. Een vrouw kan dan geen normale seksuele betrekkingen hebben.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet op de hoogte was van het wettelijk verbod van genitale vrouwenverminking terwijl zij steeds in Conakry verbleef waar preventie- en sensibiliseringscampagnes plaatsvinden (gehoor, p. 13). Verzoekster stelt als een vanzelfsprekendheid “*dat alle vrouwen dit moeten ondergaan*” (p. 13) terwijl uit de Cedoca informatie blijkt dat er een mentaliteitswijziging gaande is in Guinée. Indien verzoekster zelf in Guinée evenals haar vriend in tegenstelling tot hun ouders gekant waren tegen genitale vrouwenverminking kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij hier enige kennis van zou hebben.

2.3.6. Het rechtsplegingsdossier bevat de volgende informatie betreffende de situatie in Guinée:

- * «Guinée – Les mères célibataires et les enfants nés hors mariage», Cedoca, juni 2012;
- * «Guinée – Le mariage», Cedoca, april 2012;
- * «Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)», Cedoca, mei 2012;
- * SRB, «Guinée – Situation sécuritaire», Cedoca, dd. 24 januari 2012);
- * Kaart over de verspreiding van het gebruik van genitale vrouwenverminking;
- * Kruispunt Migratie – integratie, Genitale vrouwenverminking;
- * Informatie van Amnesty International, Visie en UNICEF over vrouwenverminking;
- * Drie arresten van de RvV (met nummers 66 143, 45 395 en 21 273);
- * Algemeen Ambtsbericht Guinée, september 2011;
- * UNHCR “*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*” van mei 2009;
- * Guinée, situation actuelle, Cedoca, 8 november 2010, laatste update 13 januari 2012.

Wat de kaart over de verspreiding van het gebruik van genitale vrouwenverminking betreft geeft deze kaart geen informatie over de bronnen van deze informatie en geeft deze kaart slechts een niet nader gespecificeerd percentage. Wat de informatie van Amnesty International, Visie en UNICEF over vrouwenverminking betreft stelt de Raad vast dat deze beknopte artikelen geen bijkomende informatie verschaffen dan beschikbaar in de andere meer uitvoerige informatie in het rechtsplegingsdossier en de Raad meent dan ook dat zij deze bronnen niet afzonderlijk dient te bespreken.

De Raad stelt vast dat de informatie van Kruispunt Migratie – integratie, Genitale vrouwenverminking uitleg geeft over het beleid van het CGVS, maar geen leidraad kan zijn voor de Raad in dit verband.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar arresten van de Raad wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, zij een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken in beginsel geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942) ook al hebben arresten uitgesproken in Algemene Vergadering of door drie rechters in zoverre het vergelijkbare zaken betreft een bijzonder gezag in het kader van de eenheid van rechtspraak. Het arrest van de Raad in Algemene

Vergadering nr. 45.395 van 24 juni verwijst naar de “politieke overtuiging” van de betrokken ouder. *In casu* heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij een overtuiging heeft in strijd met het ruim verspreide traditionele gebruik van besnijdenis van vrouwen in Guinée.

2.3.7. De informatie over genitale vrouwenverminking in Guinée:

Zowel de Cedoca-informatie (SRB, «*Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)*», mei 2012, p. 4 en 17, hierna Cedoca-informatie) als het Nederlandse ambtsbericht (hierna Ambtsbericht) wijzen op het hoog percentage genitale vrouwenverminkingen in Guinée ongeacht de geografische gebieden, ethnie of religie. Volgens de Cedoca informatie (p. 17) zou er een lichte daling zijn, volgens het Ambtsbericht stellen alle geraadpleegde bronnen dat meer dan 95% van de Guinese vrouwen een vorm van genitale verminking ondergaan en is er geen opgaande of neerwaartse trend waarneembaar.

Volgens de Cedoca informatie en het Ambtsbericht is genitale vrouwenverminking een aangelegenheid van de familie en gemeenschap, maar in de eerste plaats van vrouwen. Het is op de eerste plaats de verantwoordelijkheid van de moeder, maar als zij dit niet wenst kan het gebeuren op instigatie van andere familieleden. Door veel vrouwen wordt het nog beschouwd als een belangrijk overgangsritueel in hun leven.

Aannemelijk is dat in Guinée een groot percentage van de vrouwen op jonge leeftijd en voor zij hun mening in dit verband kunnen uiten (Cedoca, p. 7) nog steeds het voorwerp is van genitale vrouwenverminking.

De bestreden beslissing wijst op de mogelijkheid voor ouders om kinderen te beschermen tegen genitale vrouwenverminking: *“Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat in Guinée momenteel meer en meer ouders, vooral in een stedelijke omgeving (zoals Conakry) en in intellectuele middens, niet langer willen dat hun dochter wordt besneden en nemen zij de nodige maatregelen om hun dochter tot haar meerderjarigheid te beschermen tegen deze praktijk (zie SRB, «Guinée – Les mutilations génitales féminines (MGF)», Cedoca, mei 2012, p. 14). Er is geen sprake van een fysieke bedreiging, of een discriminatie op het gebied van werk of een vervolging door de autoriteiten omwille van het weigeren van een besnijdenis. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat de Guinese autoriteiten actief strijd voeren tegen besnijdenis, talrijke ngo's actief zijn op het terrein en dat indien een persoon klacht indient bij de autoriteiten, deze zal gehoord worden, te meer omdat de wetgevende teksten die in 2000 werden gestemd om besnijdenis te verbieden in 2010 hun uitvoering vonden, waardoor de autoriteiten nu over een juridische basis beschikken om strafrechtelijke stappen te ondernemen (zie voormelde informatie, p. 9).”*

Het Ambtsbericht stelt dat vrouwen uit schaamte bijna nooit klacht indienen bij de politie in verband met genitale vrouwenverminking tegen hun familie in (In dezelfde zin Cedoca, p. 14). Het Ambtsbericht stelt ook op dat dergelijke aangiftes door de politie niet serieus genomen worden. Het Ambtsbericht (verwijzend naar *US Department of State, 2010 Country Reports on Human Rights Practices – Guinea*, 8 april 2011) vervolgt: *“... In de praktijk treedt de politie zelden op, zeker wanneer het gaat om misdrijven binnen een gezins- of familieverband. Als gevolg van corruptie, nepotisme en incompetentie van de politie en het slecht functioneren van de rechtsstaat hebben slachtoffers geen enkele garantie dat zij via de overheid hun recht kunnen halen”*. Hiermee wordt de beschikbare bescherming door de overheid met betrekking tot genitale vrouwenverminking sterk gerelativeerd.

De Raad stelt vast dat diverse in de Cedoca informatie (p. 14 en 15) geciteerde bronnen bevestigen dat in stedelijke context en voornamelijk in intellectuele middens ouders weigeren hun dochters genitaal te laten verminken en dat zij de voorwaarden scheppen om hen tot aan hun meerderjarigheid te beschermen. Zij sturen hun dochters niet naar de familie in de dorpen daar de genitale vrouwenverminking voornamelijk daar plaats heeft. In stedelijke context zou dit niet tot sociale uitsluiting leiden. Deze informatie benadrukt het verschil tussen de situatie in steden en dorpen, waar het veel moeilijker is om zich te verzetten.

Het Ambtsbericht (p. 35) stelt: *“In de praktijk is het voor de meeste vrouwen onmogelijk zich aan MGF te onttrekken vanwege de leeftijd waarop het plaatsvindt. Als het een jonge vrouw, bijvoorbeeld uit een gemeenschap waar besnijdenis op latere leeftijd wordt uitgevoerd, toch lukt zich te onttrekken aan het ritueel, dan wordt ze veelal uitgesloten uit de (familie)gemeenschap. Voor het overgrote deel van jonge vrouwen geldt dat hun middelen, opleiding en/of rechtspositie onvoldoende zijn om alleen in een vreemde omgeving op redelijke wijze te overleven. In de stad is de sociale controle minder sterk en daar hebben vrouwen die hoogopgeleid en economisch zelfstandig zijn of die een partner hebben die hun*

keus om zich niet te laten besnijden respecteert, meer kans om zich aan MGF te onttrekken en/of besnijdenis van hun dochters te voorkomen.”

Uit de in het rechtsplegingsdossier beschikbare informatie blijkt dat genitale vrouwenverminking op jonge leeftijd nog veelvuldig voorkomt en dat het dan ook aannemelijk is dat het als kind moeilijk is om hieraan te ontkomen. In een stedelijke context en indien de ouders gekant zijn tegen genitale vrouwenverminking kan dit onder bepaalde omstandigheden door hen verhinderd worden.

2.3.8. De Raad meent dat de persoonlijke situatie van verzoekster in Guinée dient onderzocht te worden zoals ook gesteld werd door het Europees Hof voor Mensenrechten in de door de verzoekende partij vermelde ontvankelijkheidsbeslissingen (weliswaar met betrekking tot verzoekers uit Nigeria) van 17 mei 2011 (43408/08) en 20 september 2011 (8969/10).

Verzoekster stelt dat zij zwanger is van een dochttertje (die inmiddels geboren is), laag geschoold is, in Guinea niet in haar eigen levensonderhoud kan voorzien en afkomstig is uit een strenge moslim familie, waar de praktijk van vrouwenbesnijdenis als normaal aanzien wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij afkomstig is uit een strenge moslim familie. Daar verzoekster – zoals hierna gesteld – niet aannemelijk maakt dat zij een overtuiging heeft gekant tegen de in Guinée ruim verspreide traditionele praktijk van genitale vrouwenverminking, maakt zij ook niet aannemelijk dat zij om die reden door haar familie uitgesloten zou worden. Bij gebrek aan aannemelijk asielaanvraag maakt zij evenmin aannemelijk dat zij om andere redenen door haar familie uitgesloten of vervolgd zou worden.

Daar waar verzoekster in een zesde middel verwijst naar het voordeel van de twijfel stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : « *De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. »

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en dat haar verklaringen niet samenhangend en aannemelijk zijn.

2.4. De Raad meent dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vraag dient gesteld of zij door de geboorte van haar dochter en de eventuele vrees voor vervolging van haar dochter zelf de hoedanigheid van vluchteling verworven heeft als vluchteling ter plaatse en of haar dochter de hoedanigheid van vluchteling heeft. Ter zitting wordt hier op gewezen en de partijen kregen de gelegenheid om hun standpunten in dit verband kenbaar te maken en erover te pleiten.

In haar advies “*Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation*” van mei 2009 (nr. 11-12) stelt UNHCR dat ingeval een gezin asiel aanvraagt op grond van een vrees voor genitale vrouwenverminking van een kind, dat kind normalerwijze de belangrijkste asielaanvrager is. Dit sluit niet uit dat de ouder(s) zelf een gegronde vrees hebben, zoals in geval de ouder(s) gedwongen zouden worden getuigen te zijn van het lijden van hun kind of vervolgd zouden worden omwille van hun verzet tegen deze praktijk. Dit is *in casu* echter niet het geval.

2.5. De verzoekende partij heeft haar asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wijst de bestreden beslissing op de verbeterde veiligheidssituatie in Guinée sinds de verkiezingsoverwinning van Alpha Condé in 2010, maar wijst ook op voelbare politieke spanningen en mensenrechtenschendingen door Guinese veiligheidstroepen bij politieke manifestaties. Guinee is in 2011 geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerd en sporadisch geweld en dergelijke.

De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie in het administratief dossier *Subject Related Briefing "Guinée, Situation sécuritaire, januari 2012"* blijkt niet dat er een situatie is die een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict is. Er is actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, sub c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals overwogen door het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) in zijn arrest van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, overweging 43, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst erop dat het Hof eveneens het volgende stelde in dit arrest: *"38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.*

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Waar de verzoekende partij wijst op de discriminatie van Peul in Guinée wijst zij er zelf op dat haar asielaanvraag *"niet onmiddellijk betrekking heeft op haar politieke gezindheid of op discriminatie van haar etniciteit"*. De Raad meent dat *in casu* de verzoekende partij ook niet aannemelijk maakt dat haar hoedanigheid van Peul in samenhang met de algemene situatie in Guinée het bewijs is dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.6. Wat de dochter van verzoekster betreft stelt de Raad vast dat zij geen partij is in het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

G. de MOFFARTS